

Άγιος Διονύσιος Ζακύνθου: Ο αγιασμένος και ανεξίκακος Επίσκοπος

/ [Βίοι Αγίων](#)

- **Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος**

Το μόνιμο θαύμα στη ζωή της Εκκλησίας μας είναι οι άγιοί Της. Η αέναη παρουσία τους σ' Αυτή φανερώνει περίτρανα το σωτήριο έργο Της στον κόσμο, η Οποία μεταμορφώνει τα ανθρώπινα πρόσωπα σε θεοειδείς υπάρξεις. Οι άγιοι της Εκκλησίας, ως εικόνες του Χριστού, ως σώματα Χριστού, είναι ο ίδιος ο Χριστός παρατεινόμενος στους αιώνες. Μια τέτοια εικόνα του Χριστού και αγιασμένο κύτταρο του αγίου Σώματός Του υπήρξε και ο [Άγιος Διονύσιος](#) Ζακύνθου.

Γεννήθηκε το 1547 στο χωριό Αιγιαλός της Ζακύνθου. Το κοσμικό του όνομα ήταν Δραγανίνος, ή Γραδενίνος Σιγούρος. Οι ευσεβείς, εύποροι και αριστοκράτες γονείς του Μώκιος και Παυλίνα τον μεγάλωσαν με παιδεία και νουθεσία Κυρίου. Μάλιστα φρόντισαν να είναι ανάδοχός του ο άγιος Γεράσιμος, ο ονομαστός ασκητής και άγιος της Κεφαλονιάς. Φρόντισαν επίσης να του δώσουν και κοσμική μόρφωση,

προσλαμβάνοντας στο αρχοντικό τους τον ονομαστό δάσκαλό της εποχής Καιροφυλά. Ιδιαίτερα φρόντισαν να πάρει εκκλησιαστική παιδεία. Έμαθε αρχαία ελληνικά, λατινικά και ιταλικά. Ήδη έφηβος ήταν καταρτισμένος θεολόγος, όπως φαίνεται από το νεανικό του θεολογικό έργο υπομνήματα στον Γρηγόριο το Θεολόγο.

Σε ηλικία είκοσι ετών έχασε τους γονείς του. Η ως τότε ζωή του, εμποτισμένη με την ευσέβεια, την ασκητικότητα και τη θεολογική παιδεία, τον οδήγησαν να πάρει την απόφαση να γίνει μοναχός. Μοίρασε την μεγάλη περιουσία του στους φτωχούς και εκάρη μοναχός στην περίφημη Μονή Στροφάδων, παίρνοντας το όνομα Δανιήλ. Εκεί αφιερώθηκε στην προσευχή, την άσκηση, τη μελέτη των αγίων γραφών και την κάθαρση των παθών. Σε δύο μόλις χρόνια έγινε ηγούμενος της Μονής.

Ένα χρόνο μετά θα χειροτονηθεί πρεσβύτερος, παρά τη θέλησή του, από τον μητροπολίτη Κεφαλληνίας και Ζακύνθου Θεόφιλο. Το 1577 αποφάσισε να πάει στους Αγίους Τόπους να προσκυνήσει τα ιερά προσκυνήματα και ιδιαίτερα τον Πανάγιο τάφο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Πέρασε από την Αθήνα να πάρει την ευλογία του επισκόπου Νικάνορα, ο οποίος εκτιμώντας την ευσέβεια, τον εκκλησιαστικό του ζήλο και τη μόρφωσή του τον πρότεινε να χειροτονηθεί επίσκοπος της χηρεύουσας επισκοπής Αιγίνης. Συμφώνησε μαζί του και ο Πατριάρχης Ιερεμίας, και παρά τη θέλησή του, χειροτονήθηκε αρχιεπίσκοπος Αιγίνης και τότε πήρε το όνομα Διονύσιος. Το έργο τους ως αρχιεπίσκοπος Αιγίνης υπήρξε σημαντικότατο, από άποψη ποιμαντικής και κοινωνικής ευποιίας. Έγινε ο στοργικός πατέρας όλου του ποιμνίου του, ο οποίος φρόντιζε για την πνευματική του προκοπή και την ανακούφιση από τις δυσκολίες και τα προβλήματα της ζωής.

Όμως ο προσωπικός του ασκητικός αγώνας και το ακατάπαυτο ποιμαντικό του έργο κλόνισαν σοβαρά την υγεία του, ώστε να μη μπορεί να ασκήσει την υψηλή επισκοπική του διακονία. Το 1579 ζήτησε με επιστολές τους στον Οικουμενικό Πατριάρχη και το Μητροπολίτη Αθηνών να δεχτούν την παραίτησή του από την επισκοπή και να του επιτρέψουν να επιστρέψει στην αγαπημένη του Ζάκυνθο, να ζήσει ως απλός μοναχός. Ο Πατριάρχης αποδέχτηκε την παραίτησή του, όμως τον προχείρισε χωρεπίσκοπο Ζακύνθου. Αλλά η επιστροφή του στη Ζάκυνθο δημιούργησε έχθρες στο περιβάλλον του επισκοπικού περιβάλλοντος. Κάποιοι μάλιστα τον συκοφάντησαν στον τότε τοπικό ηγεμόνα Νικόλαο Δαπόντε για υπέρβαση εξουσίας και ανατρεπτική δράση, ο οποίος ζήτησε την παραίτησή του από τα καθήκοντά του. Ο ταπεινός άγιος δέχτηκε με ευχαρίστηση και ανακούφιση την παραίτηση, για να μην προκληθούν εξαιτίας του σχίσματα και έχθρες και αποσύρθηκε στην αγαπημένη του Μονή να ζήσει ως απλός μοναχός. Με προσευχή, νηστείες και αγρυπνίες διερχόταν το υπόλοιπο του βίου του, καθαρίζοντας και

αγιαζοντας τον εαυτό του.

Εκεί όμως του συνέβη το απροσδόκητο. Κατέφυγε κάποτε ένας καταδιωκόμενος από τις αρχές φονιάς. Ο άγιος τον δέχτηκε με καλοσύνη και ύστερα από ερωτήσεις έμαθε ότι το θύμα ήταν ο αδελφός του Κωνσταντίνος Σιγούρος! Δεν τον κατέδωσε, τον έκρυψε με πόνο ψυχής και άφθαστου ψυχικού μεγαλείου. Φρόντισε όμως να τον μεταπείσει και να μετανοήσει για τη θανάσιμη αμαρτία που διέπραξε! Η πράξη του αυτή θα μείνει ως αιώνιο παράδειγμα βίωσης της χριστιανικής αρετής της ανεξικακίας!

Στα τέλη της ζωής του αποσύρθηκε στη Μονή της Θεοτόκου Αναφωνήτριας, όπου δεχόταν πλήθος ανθρώπων για να εξομολογηθούν και να παρηγορηθούν από τις σοφές συμβουλές του. Στις 17 Δεκεμβρίου του 1622 παρέδωσε την αγία του ψυχή στα χέρια του Κυρίου, τον Οποίο αγάπησε και υπηρέτησε πιστά σε όλη του τη ζωή. Τάφηκε, σύμφωνα με επιθυμία του, στο παρεκκλήσι του αγίου Γεωργίου στις Στροφάδες. Μετά από τρία χρόνια έγινε εκταφή του τιμίου σκηνώματός του και βρέθηκε άφθορο να ευωδιάζει, απτή απόδειξη της αγιότητάς του! Το 1703 έγινε η επίσημη αγιοκατάταξή του, όμως οι ευσεβείς Ζακυνθinoί τον τιμούσαν εξ αρχής ως άγιο.

Το σεπτό του λείψανο διατηρείται ως τα σήμερα στην πόλη της Ζακύνθου ακέραιο, ως πολύτιμος θησαυρός, αγιαζοντας τους πιστούς και επιτελώντας άπειρα θαύματα, εις δόξαν Θεού! Άλλωστε τα άγια λείψανα για μας τους ορθοδόξους πιστούς δεν έχουν το χαρακτήρα του αποκρουστικού και του μιάσματος, όπως έχουν στις διάφορες αιρέσεις και τα διάφορα θρησκευματα. Τα λείψανα των αγίων μας είναι τα αγιασμένα μέλη του Σώματος του Χριστού, θεωμένα, φορείς των ακτίστων ενεργειών του Θεού και γι' αυτό ευωδιάζουν και θαυματουργούν. Ορισμένα μάλιστα, όπως αυτό του αγίου Διονυσίου, έλαβαν τη χάρη της αφθαρσίας και δεν υπέστησαν τη φυσική φθορά, ως αδιάσειστο τεκμήριο της εν Χριστώ μελλούσης αναστάσεως όλων των κεκοιμημένων ανθρώπων!